

บทคัดย่อ

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ : แนวทางการแก้ไขปัญหามาจากการบังคับใช้พระราชบัญญัติการรับ
ขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 โดยอนุสัญญาระหว่างประเทศ

ชื่อผู้เขียน : นายสุรพงษ์ เจริญพันธ์

ชื่อปริญญา : นิติศาสตรมหาบัณฑิต

ปีการศึกษา : 2541

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ :

1. รศ. ดร. มัลลิกา พินิจจันทร์

ประธานกรรมการ

2. อ. ดร. จุฬา สุขมานพ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงแนวทางการแก้ไขปัญหามาจากการบังคับใช้
พระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 โดยอนุสัญญาระหว่างประเทศ
เพื่อจะศึกษาความเป็นมา ปัญหาของพระราชบัญญัติในการที่จะปรับปรุงแก้ไขกฎหมาย
และทางเลือกของประเทศไทยว่า ควรจะเข้าเป็นภาคีตามอนุสัญญาระหว่างประเทศ
ว่าด้วยการรับขนของทางทะเลหรือไม่

ผลจากการวิจัยพบว่า พระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534 มี
ปัญหาในเรื่องความไม่ชัดเจนของกฎหมายในเรื่องหน้าที่และสิทธิของผู้ขนส่ง หน้าที่
ในการแก้ไขข้อบกพร่อง สิทธิของผู้ส่งของการเลิกสัญญา ข้อยกเว้นความรับผิดชอบ
ผู้ขนส่ง และช่องว่างของกฎหมายในขอบเขตการบังคับใช้กฎหมาย ตามแนว
คำพิพากษาของศาลไทยก่อนจะมีพระราชบัญญัติการรับขนของทางทะเล พ.ศ. 2534
ได้ใช้หลักกฎหมายใกล้เคียงอย่างยิ่งมาปรับบังคับใช้แก้คดี โดยอาศัยประมวลกฎหมาย
แพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยการรับขน ซึ่งเป็นการรับขนของทางบก ไม่สอดคล้องกับ
วิธีปฏิบัติ แนวทางการแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ หลังจากมีพระราชบัญญัตินี้แล้ว
เห็นว่า หน้าที่ของผู้ขนส่งตามมาตรา 8 ควรจะกำหนดให้มีหน้าที่เดียวคือ หน้าที่ก่อน
และเมื่อเริ่มต้นที่เรือนั้นจะออกเดินทาง และให้มีหน้าที่ของผู้ขนส่งตลอดเส้นทาง

การเดินเรือ หน้าที่ในการแก้ไขความบกพร่องตามมาตรา 8 นั้น ควรจะให้ผู้ขนส่ง
ดำเนินการแก้ไขข้อบกพร่องตามมาตรา 8 หากไม่ดำเนินการดังกล่าวจึงให้รับผิดชอบ
ในความเสียหายที่เกิดขึ้น ส่วนกรณีผู้ขนส่งผิดหน้าที่แล้วจะมีผลทำให้ผู้ส่งของ
เลิกสัญญาได้หรือไม่ ซึ่งตามกฎหมายดังกล่าวให้สิทธิแก่ผู้ส่งของเลิกสัญญาได้โดย
อิสระ สำหรับกรณีข้อบกพร่องความรับผิดชอบ ผลการวิจัยเห็นว่า ผู้ขนส่งสามารถยก
ข้อบกพร่องความรับผิดชอบมาปฏิเสธความรับผิดชอบได้ทั้งหมด และกรณีทางเลือกของ
ประเทศไทยว่าควรที่จะเข้าเป็นภาคีตามอนุสัญญาระหว่างประเทศดังกล่าวหรือไม่นั้น
ผลการวิจัยเห็นว่า ในสถานการณ์ปัจจุบันนี้ประเทศไทยยังไม่สมควรที่จะเข้าเป็นภาคี
ตามอนุสัญญาดังกล่าว